

Sygn. akt IV P 6/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Ławnicy: Ewa Kobrzeniecka, Wanda Arendarska

Protokolant: Karolina Oksiukowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2017 r. we W.

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko Starostwu Powiatowemu w W.

o przywrócenie do pracy

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód T. K. pozwem wniesionym w dniu 30 grudnia 2016 r. (data stempla pocztowego, k. 36) skierowanym przeciwko stronie pozwanej Starostwu Powiatowemu w W. domagał się uznania za bezskuteczne złożonego przez siebie oświadczenia woli z dnia 16 grudnia 2016 r. o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 32 § 1 k.p. ustalającego zgodnie z art. 36 § 6 k.p. wcześniejszy termin rozwiązania umowy o pracę, tj. na dzień 31 grudnia 2016 r. (k. 3-4v).

W treści uzasadnienia powód w pierwszej kolejności wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania i uznania za bezskuteczne przedłożonego przez niego w dniu 16 grudnia 2016 r. oświadczenia woli, w którym zwraca się z prośbą o rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 32 § 1 k.p., ustalając zgodnie z art. 36 § 6 k.p. wcześniejszy termin rozwiązania umowy o pracę na dzień 31 grudnia 2016 r.

Kolejno powód podniósł, że złożone przez niego oświadczenie woli nie może się ostać, gdyż jest obciążone istotną wadą prawną, a to wobec tego, że w chwili jego złożenia pozostawał pod wpływem błędu, co do okoliczności towarzyszących przyczynom tego rozwiązania. Nadto powód podkreślił, że oświadczenie woli złożył w pośpiechu i bez dostatecznego rozeznania, jednocześnie pozostając pod wpływem silnej presji związanej z czasem otrzymanym na podjęcie ostatecznej decyzji i podpisanie dokumentów.

Odnosząc się do okoliczności złożenia oświadczenia woli z dnia 30 grudnia 2016 r. powód wskazał, że w ramach pełnionych obowiązków służbowych miał kontakt z wieloma wykonawcami prac geodezyjnych. Na ogół współpraca pomiędzy nim a wykonawcami przebiegała bez żadnych problemów, co zostało potwierdzone w arkuszu okresowej oceny pracownika samorządowego z dnia 30 września 2015 r. Powód zaznaczył, że wyjątek od tej zasady stanowiła osoba jednego z wykonawców, którego metody działania doprowadziły do sytuacji, w której pracodawca podjął decyzję o przeprowadzeniu kontroli doraźnej w Wydziale. W wyniku tej kontroli zostały stwierdzone pewne

uchybień w obliczu, których pracodawca nałożył na niego karę w postaci udzielenia kary upomnienia. Nadto powód podniósł, że dalsze działania wykonawcy, nie zawsze zależne od niego, doprowadziły do eskalacji tego konfliktu i do szeregu procesów sądowych, wytaczanych przeciwko Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego. Działania te wraz z procesami wpłynęły negatywnie na wizerunek pracodawcy, co znalazło swoje odzwierciedlenie w jego negatywnym podejściu i utracie zaufania do jego osoby.

W tym miejscu powód podkreślił, że sprowokowane przez pracodawcę i doprowadzone do skutku – jego podjęcie decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę miało ścisły związek i poprzedzone było wielotygodniowym pozostawianiem przez niego wstanie oddziaływania negatywnych skutków nieszczęśliwych okoliczności i niepowodzeń, których doświadczył w sferze rodzinnej, zawodowej i finansowej, a które to okoliczności silnie odbiły się na jego psychice – rzutując wprost, na kondycję psycho-fizyczną oraz na zdolność do podejmowania przez niego racjonalnych wyborów. Uzasadniając powyższe powód wskazał, że w październiku 2016 r. jego rodzina się rozpadła, co w połączeniu z problemami w pracy, doprowadziło go do całkowitego załamania nerwowego, co potwierdza dokumentacja medyczna.

Powód podniósł, że skutki powyższego doprowadziły go do niemożliwości świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i do błędnej oceny zaistniałej sytuacji. W ocenie powoda pracodawca wykorzystując niesprzyjające powodowi okoliczności i jego zubożony stan psychiczny – pomimo stwierdzonych w ramach doraźnej kontroli nieprawidłowości – nie zastosował wobec niego innych możliwych kar, sankcji czy konsekwencji wynikających z k.p. tylko zaproponował rozwiązanie, które jest dla niego zgubne.

Nadto powód wskazał, że w dniu 19 grudnia 2016 r. po otrzymaniu złudnych obietnic słownych o ewentualnej możliwości jego przywrócenie do pracy na jakichkolwiek warunkach i zastosowania wobec niego innych możliwych sankcji – złożył wniosek o przywrócenie trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia, co spotkało się z negatywną odpowiedzią pracodawcy. Przy tym powód nadmienił, że jest jedynym żywicielem rodziny, która obecnie przechodzi kryzys i zmaga się z wieloma problemami, co zostało potwierdzone w aktach prowadzonych przez Gminny Ośrodek Pomocy (...) oraz Poradnię Psychologiczną w Ż.. Co więcej, kilkakrotnie zwracał się również z wnioskiem do komisji socjalnej Starostwa o dofinansowanie kosztów leczenia w związku z trudną sytuacją finansową.

Strona pozwana Starostwo Powiatowe w W. w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 55-56v).

W treści uzasadnienia strona pozwana podniosła, że żądanie powoda jako całkowicie pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, a co za tym idzie nie zasługuje na uwzględnienie.

Uzasadniając powyższe, strona pozwana w pierwszej kolejności potwierdziła fakt zatrudnienia powoda od dnia 01 marca 2012, początkowo na podstawie dwóch umów o pracę na czas określony, a następnie od dnia 01 stycznia 2014 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Poza sporem jest również to, że w dniu 16 grudnia 2016 r. powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej w dniu 02 stycznia 2014 r. za wypowiedzeniem, wnosząc jednocześnie o skrócenie okresu wypowiedzenia i rozwiązanie umowy z dniem 31 grudnia 2016 r. Strona pozwana pismem z dnia 16 grudnia 2016 r. przystała na takie rozwiązanie, wyrażając zgodę na ustalenie terminu rozwiązania umowy o pracę na dzień 31 grudnia 2016 r., stosowanie do art. 36 § 6 k.p.

Odnosząc się do roszczenia powoda, strona pozwana podniosła, że pozew został wniesiony z naruszeniem terminu wynikającego z art. 264 § 1 k.p. i wobec braku jakichkolwiek podstaw do przywrócenia terminu, powództwo winno zostać oddalone.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, w razie uznania przez Sąd, że wniosek o przywrócenie terminu zasługuje na uwzględnienie, strona pozwana podniosła, że żądanie powoda nie znajduje oparcia w przepisach prawa pracy. W świetle bowiem art. 45 § 1 k.p. Sąd pracy orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy

o wypowiedzaniu umów o pracę. Z uwagi na to, że przepis ten znajduje zastosowanie do niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, nie może on znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie.

Następnie odnosząc się do twierdzeń powoda dotyczących wadliwości złożonego przez niego oświadczenia woli, strona pozwana podniosła, że wszelkie podnoszone przez powoda twierdzenia pozostają bez znaczenia dla jego żądania, gdyż zgłoszone przez powoda roszczenie dotyczy uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, a nie uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli. Zdaniem strony pozwanej powód bezpodstawnie opiera się na przepisach Kodeksu cywilnego dotyczących wad oświadczenia woli. Co więcej, w żaden sposób powód nie precyzuje na czym polegało jego mylne wyobrażenie i jakich konkretnie okoliczności ono dotyczyło, co uniemożliwia rzeczowe odniesienie się do tych twierdzeń. Nadto brak biegłej znajomości prawa, nie jest przeszkodą w prawidłowym rozeznaniu się w konsekwencjach złożonego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, zwłaszcza przez powoda, który na rynku pracy funkcjonuje od lat.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, strona pozwana podała, że zgodnie z art. 88 § 1 k.c. uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie, które w świetle ugruntowanego orzecznictwa winno być złożone w terminie 7 dni od wykrycia błędu.

Ponadto strona pozwana podała, że powód bezzasadnie usiłuje wykazać, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną pozwaną jest nieważne jako złożone w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Przez brak świadomości wyrażony w art. 82 k.c. należy rozumieć stan charakteryzujący się pełnym brakiem rozeznania sytuacji oraz niezdawaniem sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego i obcego działania, ale pod wpływem negatywnego oddziaływania pewnych czynników psychicznych wyłączona jest możliwość swobodnego (nieskrępowanego) decydowania. Chodzi tu wyłącznie o uwarunkowania natury psychicznej tkwiącej w samej osobie składającej oświadczenie woli, a nie umiejscowienie w zewnętrznej sytuacji, w której osoba ta funkcjonuje. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na powodzie. W ocenie strony pozwanej twierdzenia powoda w powyższym przedmiocie pozostają gołosłowne, bowiem powód nie przedstawia żadnych dowodów potwierdzających, że na skutek niepowodzeń w sferze rodzinnej, zawodowej i finansowej faktycznie zmaga się z depresją i przechodzi załamanie nerwowe, ani tym bardziej dowodów wskazujących na to, że w chwili składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenia woli. Przy tym strona pozwana podkreśliła, że nawet stwierdzenie depresji istniejącej u osoby składającej oświadczenie woli nie przemawia automatycznie za jego nieważnością, gdyż konieczne jest wykazanie, że osoba ta była w czasie składania oświadczenia woli w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, czemu powód nie sprostał.

Strona pozwana podniosła, że wypowiedzenie umowy o pracę zostało przez powoda złożone w następstwie przedstawienia mu przez pracodawcę wyników kontroli doraźnej przeprowadzonej w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...) Starostwa Powiatowego w W., w którym zatrudniony był powód. W toku kontroli ujawniono bowiem szereg nieprawidłowości w wykonywaniu przez powoda obowiązków służbowych, a także fakt podejmowania przez powoda w czasie pracy i z wykorzystaniem sprzętu oraz poczty służbowej pracodawcy czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. K. był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 01 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., początkowo na podstawie dwóch umów o pracę z dnia 01 marca 2012 r. i z dnia 31 grudnia 2012 r., a następnie od dnia 01 stycznia 2014 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 02 stycznia 2014 r., w wymiarze 1/2 etatu, na stanowisku inspektora kontroli dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...).

Na mocy porozumienia z dnia 01 października 2014 r. powód został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, za miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3.300,00 zł brutto plus dodatek funkcyjny wg stawki 6 w

wysokości 30% najniższego wynagrodzenia w I kat. zaszerogowania plus dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego. Pozostałe warunki umowy o pracę nie zostały zmienione.

Dowód: - umowa o pracę na czas określony z dnia 01.03.2012 r., w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę na czas określony z dnia 31.12.2012 r., w aktach osobowych powoda,
- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 02.01.2014 r., k. 5 oraz w aktach osobowych powoda,
- porozumienie do umowy o pracę z dnia 01.10.2014 r., k.6 oraz w aktach osobowych powoda,
- świadectwo pracy powoda, w aktach osobowych powoda.

Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto powoda liczone wg zasad jak ekwiwalent za urlop wynosi 4.362,73 zł, tj. 3.127,37 zł netto.

Dowód: zaświadczenie o średnim miesięcznym wynagrodzeniu powoda, k. 58.

Powód urodzony (...) posiada wykształcenie wyższe – w 1998 r. ukończył Akademię Rolniczą we W., na kierunku Geodezja i Kartografia, w zakresie geodezji gospodarczej, uzyskując tytuł magistra inżyniera.

W 2004 r. powód ukończył studia podyplomowe na Akademii Rolniczej we W., w zakresie wyceny nieruchomości.

Powód posiadał uprawnienia w zakresie rozgraniczania i podziałów nieruchomości (gruntów) oraz sporządzania dokumentacji do celów prywatnych oraz geodezyjnych pomiarów sytuacyjno-wysokościowych, realizacyjnych i inwentaryzacyjnych.

Od 1993 r. powód pozostaje w zatrudnieniu. Od 2000 r. pracował na różnych szczeblach w organach administracji rządowej i samorządowej, świadcząc pracę m.in. na stanowisku: geodety, podinspektora i inspektora.

Posiada dwójkę małoletnich dzieci.

Dowód: - dyplom ukończenia Akademii Rolniczej we W., w aktach osobowych powoda,

- świadectwo ukończenia studiów podyplomowych, w aktach osobowych powoda,
- dyplomy stwierdzające uprawnienia powoda, w aktach osobowych powoda,
- CW powoda, w aktach osobowych powoda,
- przesłuchanie powoda, k. 178-180 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181).

Na skutek zastrzeżeń m.in. do pracy powoda, w dniach od 09 kwietnia do 30 kwietnia 2015 r. miała miejsce kontrola doraźna w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...).

Wobec stwierdzonych uchybień, w dniu 26 kwietnia 2016 r. strona pozwana udzieliła powodowi kary upomnienia za naruszenie art. 35 k.p.a., polegającego na przekroczeniu terminu załatwienia sprawy, prowadzonej z wniosku geodety uprawnionego J. L. o przyjęcie aparatu technicznego do Zasobu Ośrodka (...), powstałego w wyniku wykonywania pracy geodezyjnej w obrębie P. w asortymencie – mapa z projektem podziału działki o numerze (...).

Uzasadniając wymierzenie powodowi kary upomnienia, strona pozwana wskazała, że powód, prowadząc postępowanie w przedmiotowej sprawie, nie załatwił jej w terminie wynikającym z art. 35 k.p.a. i nie powiadomił wnioskodawcy o przedłużeniu terminu postępowania zgodnie z art. 36 k.p.a., co doprowadziło do bezczynności organu od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia 15 marca 2016 r.

Od w/w kary upomnienia powód nie wniósł sprzeciwu.

Dowód: - odpowiedź powoda na stawiane mu zarzuty z dnia 27.01.2015 r., k. 7-9,

- Protokół kontroli doraźnej przeprowadzonej w dniach 09-30.04.2015 r., k. 10 - 14,

- zawiadomienie o zastosowaniu kary upomnienia z dnia 26.04.2016 r., k. 16 oraz w aktach osobowych powoda,

- przesłuchanie powoda, k. 178-180 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Starosty M. N., k. 189-190 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192).

W dniach 12 września do 10 października 2016 r. miała miejsce kontrola problemowa w Wydziale Geodezji, Kartografii, Katastru i (...) Starostwa Powiatowego w W., której przedmiotem była terminowość i prawidłowość spraw załatwianych w okresie od 01 stycznia 2015 r. do dnia kontroli.

W toku kontroli ujawniono szereg nieprawidłowości w wykonywaniu przez powoda obowiązków służbowych, w tym w szczególności dotyczących wadliwej weryfikacji operatów, co doprowadziło do wydania przez powoda wadliwych decyzji, a w konsekwencji tego do licznych postępowań administracyjnych, które nie powinny mieć miejsca, np.: decyzja z dnia 10 kwietnia 2015 r., znak GK. (...)18.2015, decyzja z dnia 17 sierpnia 2015 r., znak GK. (...)44.2015, decyzja z dnia 06 listopada 2015 r., znak GK. (...)64.2015, znak GK. (...)55.2015, a także fakt podejmowania przez powoda w czasie pracy i z wykorzystaniem sprzętu oraz poczty służbowej pracodawcy czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Powód został zapoznany z wynikami kontroli.

Protokół z w/w kontroli sporządzono w dniu 14 grudnia 2016 r.

Dowód: - Program kontroli problemowej z dnia 09 września 2016 r., k. 17,

- Protokół kontroli doraźnej z dnia 14 grudnia 2016 r., k. 18 – 33,

- zeznania świadka A. J., k. 187-189 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192),

- przesłuchanie powoda, k. 178-180 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Starosty M. N., k. 189-190 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192).

Po otrzymaniu protokołu kontroli Starosta – M. N. podjął decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia. Przyczyną rozwiązania umowy o pracę z powodem w trybie dyscyplinarnym było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci niedotrzymywania terminów oraz podejmowanie przez niego w czasie pracy i z wykorzystaniem sprzętu oraz poczty służbowej pracodawcy czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Wobec tego w dniu 16 grudnia 2016 r., zwrócił się do kadrowej - A. J. z prośbą o sporządzenie w jego imieniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Po sporządzeniu przez p. A. J. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem, Starosta poprosił powoda do gabinetu.

W/w spotkanie miało miejsce w dniu 16 grudnia 2016 r. Na spotkaniu uczestniczyli powód, Starosta oraz p. A. J..

Podczas spotkania Starosta odczytał powodowi treść oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę, wskazując, iż powodem rozwiązania umowy o pracę jest ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci niedotrzymywania terminów oraz podejmowanie przez powoda w czasie pracy i z wykorzystaniem sprzętu oraz poczty służbowej pracodawcy czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

W trakcie rozmowy powód potwierdził, iż tego typu zachowania miały miejsce i nie kwestionował przyczyny rozwiązania umowy o pracę.

Niemniej jednak podczas spotkania, powód, powołując się na swoją trudną sytuację życiową związaną z chorobą dzieci i splatą kredytu, zwrócił się do Starosty z prośbą o zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę. Po chwili namysłu Starosta wyraził zgodę na rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem przez powoda, z tym jednak zastrzeżeniem, że umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2016 r. i do tego czasu powód zda zajmowane stanowisko.

Powód zgodził się na warunki zaproponowane przez Starostę. Wówczas Starosta oświadczył, iż cofa rozwiązanie umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym i zniszczył sporządzone oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Z uwagi na to, że powód nie wiedział jak sformułować takie pismo, zwrócił się do p. A. J. z prośbą o napisanie takiego pisma. Pani A. J. sporządziła wnioskowane przez powoda pismo i przedłożyła je do podpisu powodowi.

W spornym piśmie datowanym na dzień 16 grudnia 2016 r., powód wniósł o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 02 stycznia 2014 r. zmienionej porozumieniem z dnia 01 października 2014 r., w trybie wypowiedzenia umowy o pracę, jednocześnie prosząc o skrócenie okresu wypowiedzenia i rozwiązanie umowy w dniu 31 grudnia 2016 r.

W odpowiedzi na to, Starosta działający w imieniu strony pozwanej wyraził zgodę na rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, ustalając zgodnie z art. 36 § 6 k.p. wcześniejszy termin rozwiązania umowy o pracę na dzień 31 grudnia 2016 r.

Podczas rozmowy powód był zadowolony z takiego obrotu sprawy i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Powód wyglądał normalnie i nie informował, że źle się czuje. Spotkanie trwało około 60 minut.

Dowód: - rozwiązanie umowy o pracę przez powoda za wypowiedzeniem, w aktach osobowych powoda,

- odpowiedź strony pozwanej na wniosek powoda z dnia 16.12.2016 r., k. 34 oraz w aktach osobowych powoda,

- zeznania świadka M. G., k. 177-178 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),

- zeznania świadka A. J., k. 187-189 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192),

- przesłuchanie powoda, k. 178-180 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Starosty M. N., k. 189-190 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192).

Po rozmowie ze Starostą powód był zdenerwowany. Oświadczył kierownicze Wydziału Geodezji, Kartografii, Katastru i (...) M. G., że: „Dostał od Starosty propozycję nie do odrzucenia: albo umowa zostanie rozwiązana za porozumieniem stron albo starosta rozwiąże z nim umowę o pracę w trybie natychmiastowym”.

Z uwagi na to, M. G. oświadczyła, że porozmawia ze Starostą, aby umożliwić powodowi wypowiedzenie umowy o pracę za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia i w tym celu udała się do Starosty.

W odpowiedzi na to, Starosta oświadczył M. G., że się zastanowi.

Po kilku dniach powód osobiście zwrócił się do Starosty z prośbą o wyrażenie zgody na przedłużenie mu okresu wypowiedzenia do trzech miesięcy.

W trakcie w/w spotkania powód nie cofnął oświadczenia o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem.

Na powyższe Starosta nie wyraził zgody.

Wobec tego, pismem z dnia 19 grudnia 2016 r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 22 grudnia 2016 r. powód ponownie zwrócił się do strony pozwanej z prośbą o wyrażenie zgody na przywrócenie mu, ustawowego 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia w celach wykorzystania go w sposób przewidziany w Kodeksie pracy.

W treści w/w pisma powód wskazał, że wnioskując w dniu 16 grudnia 2016 r. o rozwiązanie umowy o pracę i prosząc o ustalenie wcześniejszego terminu rozwiązania umowy o pracę na dzień 31 grudnia 2016 r., nie był do tego dostatecznie przygotowany. Powód podał, że nie mając alternatywnego zajęcia, podjął decyzję, która może okazać się tragiczna w skutkach dla niego i jego rodziny. Powód zaznaczył przy tym, że podjęcie decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę poprzedzone było nieszczęśliwymi incydentami, których doświadczył w sferze rodzinnej i zawodowej, a które silnie odbiły się na jego zdrowiu, przez co błędnie dokonał oceny zaistniałej sytuacji. Nadmieniał nadto, że jest jedynym żywicielem rodziny, która obecnie zmaga się z wieloma problemami. Posiada dwójkę dzieci w wieku wczesno-szkolnym, które chronicznie chorują i wymagają ponadnormatywnej opieki. Matka dzieci, pozostaje osobą „bezrobotną” i poświęca się ich opiece. Powód zaznaczył, że kilkakrotnie zwracał się w tej sprawie z wnioskiem do komisji socjalnej tut. Starostwa o dofinansowanie kosztów leczenia w związku z pozostawaniem w trudniejszej sytuacji finansowej. Dodatkowo spłaca denominowany kredyt hipoteczny związany z budową domu jednorodzinnego, który pochłania większą część jego dochodów.

W odpowiedzi na w/w wniosek, doręczonej powodowi w dniu 29 grudnia 2016 r., strona pozwana wskazała, iż nie wyraża zgody na przywrócenie terminu wypowiedzenia, wobec czego umowa o pracę rozwiąże się z dniem 31 grudnia 2016 r.

Dowód: - wniosek powoda z dnia 19.12.2016 r., w aktach osobowych powoda,

- odpowiedź strony pozwanej datowana na dzień 28.12.2016 r., k. 35 oraz w aktach osobowych powoda,
- zeznania świadka M. G., k. 177-178 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),
- zeznania świadka A. J., k. 187-189 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192),
- przesłuchanie powoda, k. 178-180 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 09 sierpnia 2017r. k. 181),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Starosty M. N., k. 189-190 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 06 listopada 2017r. k. 192).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się uznania za bezskuteczne złożonego przez siebie oświadczenia woli z dnia 16 grudnia 2016 r. o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 32 § 1 k.p. ustalającego zgodnie z art. 36 § 6 k.p. wcześniejszy termin rozwiązania umowy o pracę, tj. na dzień 31 grudnia 2016 r. i przywrócenia do pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, argumentując, iż żądanie powoda jest całkowicie pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, a co za tym idzie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na zakres stanowisk stron ustalenia w szczególności wymagało czy doszło do skutecznego rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Uwzględniając powyższe okoliczności podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż zgodnie z przepisem art. 30 § 1 pkt 2 k.p. rozwiązanie umowy o pracę przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia jest jednym z podstawowych sposobów rozwiązania stosunku pracy. Co więcej, w myśl art. 36 § 6 k.p. strony mogą po dokonaniu wypowiedzenia umowy o pracę przez jedną z nich ustalić wcześniejszy termin rozwiązania umowy; ustalenie takie nie zmienia trybu rozwiązania umowy o pracę.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika przy tym, że obie strony umowy o pracę, tj. zarówno powód jak i strona pozwana zaakceptowali tę formę rozwiązania umowy o pracę.

Warto zauważyć, iż bezspornie z materiału dowodowego wynika, że strona pozwana zamierzała rozwiązać z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 k.p. Na w/w okoliczność wskazywali powołani do sprawy świadkowie, tj. M. G. oraz A. J. oraz przesłuchiwany w charakterze strony pozwanej – Starosta M. N.. Co więcej, powyższe wynika wprost z zeznań powoda, który w toku sprawy wskazał: „Starosta zaproponował mi albo wypowiedzenie za porozumieniem stron, albo prokurator i nieprzyjemności”. Owszem Sąd ma na uwadze fakt, iż pierwotnie powód w toku składania zeznań wskazywał, iż: „Na biurku Starosty leżało pismo o wypowiedzeniu przeze mnie stosunku pracy”, niemniej jednak w ocenie Sądu, wobec treści zeznań w/w osób jak i samego powoda, należało odmówić wiary powodowi w powyższym zakresie, uznając tym samym, iż pierwotnie strona pozwana chciała rozwiązać umowę o pracę z powodem bez wypowiedzenia i wyłącznie na skutek prośby powoda strona pozwana zmieniła tryb rozwiązania umowy o pracę, z tym zastrzeżeniem, że będzie to możliwe gdy powód wyrazi zgodę na wcześniejsze ustalenie terminu rozwiązania umowy o pracę.

Co więcej, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wynika, że powód swobodnie mógł wybrać i ocenić, jaka forma rozwiązania umowy będzie dla niego korzystna. Nie ma - jak zasadnie podniosła strona pozwana - żadnych podstaw do przyjęcia, że powód został wprowadzony w błąd przez pracodawcę czy też znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. W ocenie Sądu nie ma podstaw do postawienia stronie pozwanej zarzutu, iż informując powoda o możliwości rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia bądź za wypowiedzeniem z jednoczesnym zawarciem porozumienia o ustaleniu wcześniejszego terminu rozwiązania umowy, która będzie związana z utratą wynagrodzenia za okres wypowiedzenia wywołała u powoda błąd.

Wprawdzie w trakcie spotkania powód był zdenerwowany zaistniałą sytuacją, na co wskazywał chociażby świadek M. G., to jednak brak jest podstaw do uznania, aby powód składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę ze skróconym okresem wypowiedzenia działał pod wpływem błędu (art. 84 k.c.) czy też pozostawał w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli w rozumieniu art. 82 k.c. – na co wskazywał w uzasadnieniu żądania pozwu powód.

Warto zauważyć, że z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim z Protokołu kontroli doraźnej z dnia 14 grudnia 2016 r. wynika jednoznacznie, że strona pozwana do jakości świadczonej przez powoda pracy miała szereg zarzutów. W toku kontroli ujawniono bowiem szereg nieprawidłowości w wykonywaniu przez powoda obowiązków służbowych, w tym w szczególności dotyczących wadliwej weryfikacji operatów, a także ujawniono fakt podejmowania przez powoda w czasie pracy i z wykorzystaniem sprzętu oraz poczty służbowej pracodawcy czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Co więcej, powód miał świadomość zarzucanych mu uchybień. Jak wskazał w toku przesłuchania: „Podczas rozmowy ze Starostą siedziała pani kadrowa – A.. Starosta zarzucił mi wykorzystywanie urządzeń urzędu na rzecz moich zleceń, ale moim zdaniem nie jest to powód do zwolnienia za pracy. Przyznałem, że faktycznie było to nadużycie”, dalej podając: „Uważam, że faktycznie zdarzały mi się jakieś niedociągnięcia”.

Przechodząc do meritum sprawy wskazać należy, że sytuację uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia reguluje art. 88 k.c. zgodnie, z którym uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Prawo do uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może być realizowane w okresie roku od jego wykrycia. Po tym terminie wygasa.

Zgodnie z treścią art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można przy tym powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści - błąd istotny (§ 2).

Błąd jest to wada oświadczenia woli, polegająca na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia. Kodeks cywilny, choć nie definiuje pojęcia błędu, określa przesłanki, od których zaistnienia zależy możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Błąd polega na błędnym postrzeganiu, a nie na nieumiejętności przewidywania i wnioskowania. Błąd oznacza mylne wyobrażenie o istniejącym stanie rzeczy lub mylne wyobrażenie o treści złożonego oświadczenia woli, nie odnosi się on natomiast do sfery motywacyjnej. Żeby można było mówić o skutecznym uchyleniu się skutków prawnych złożonego oświadczenia, błąd, pod wpływem którego zostało ono złożone dotyczyć ma treści czynności prawnej oraz być istotny, przy czym obie te cechy muszą występować łącznie. Błąd, co do treści czynności prawnej oznacza mylne wyobrażenie o którymkolwiek składniku treści konkretnej czynności prawnej, niezależnie od tego, czy element ten został wyrażony bezpośrednio w oświadczeniu woli podmiotu składającego to oświadczenie, czy też chodzi o składnik uzupełniający treść czynności prawnej. Błąd, co do treści czynności prawnej może dotyczyć w szczególności: przedmiotu czynności prawnej (lub jego cech), rodzaju czynności prawnej, osoby kontrahenta, jego sytuacji prawnej.

Podkreślenie wymaga również okoliczność, iż oferta rozwiązania umowy o pracę jest czynnością prawną odpłatną, co oznacza, że powód zobligowany był wykazać, że błąd został spowodowany działaniem pracodawcy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności podnieść należy, że powód powołujący się na błąd nie uchylił się skutecznie od skutków swego oświadczenia woli. Powód bowiem nie złożył swemu pracodawcy oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 16 grudnia 2016 r. Tym samym już tylko z tej przyczyny nie było podstaw do uwzględnienia żądania powoda.

Co więcej, nie może ująć uwadze Sądu, że błąd powoda dotyczył pobudek działania (obawa przed rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia), a nie samej treści czynności prawnej. W tym miejscu ponownie zaznaczyć należy, że błąd, co do pobudki, a więc sfery motywacji składanego oświadczenia nie uzasadnia uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli. W ocenie Sądu powód zdawał sobie całkowicie sprawę z konsekwencji złożonego oświadczenia woli, o czym świadczy chociażby treść zeznań świadka A. J., która podała: „Powód poprosił, że z uwagi na swoją sytuację, czy można zmienić to wypowiedzenie, żeby nie było w trybie art. 52 k.p., a w innym, który od razu nie zamknie stosunku pracy. Starosta po namyśle powiedział, że można to zmienić, ale wyłącznie tak, że powód może pracować tylko do końca grudnia i w tym czasie ma się rozliczyć ze swojego stanowiska (...). Powód wszystko przyjął nic nie mówiąc”.

Nie uszło także uwagi Sądu, że powód ma wykształcenie wyższe, jak również, że w okresie poprzedzającym zatrudnienie u strony pozwanej wielokrotnie nawiązywał i rozwiązywał stosunek pracy – z poprzednimi pracodawcami.

W dalszej zaś kolejności wyjaśnienia wymaga kolejny z podnoszonych przez powoda zarzutów, iż pozostawał on w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że stan wyłączający świadomość to - najogólniej rzecz ujmując - brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych i zachowań innych osób, niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania.

Zasadniczą funkcją instytucji przewidzianej w art. 82 k.c. jest niedopuszczenie do dokonywania czynności prawnych przez osoby, które w danym momencie znajdują się w stanie psychicznym uniemożliwiającym im świadome albo swobodne wyrażenie woli. Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. Sformułowanie zawarte w art. 82 k.c. wskazuje, że wada oświadczenia woli określona w tym przepisie obejmuje dwa różne stany faktyczne, które mogą występować samodzielnie, trzeba jednak zauważyć, że granica między stanem wyłączającym świadome powzięcie decyzji, a stanem wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest bardzo płynna.

Powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i uzewnętrznienie woli nie zostały zakłócone przez destrukcyjne czynniki wynikające z właściwości psychiki czy procesu myślowego osoby składającej oświadczenie woli. Stan wyłączający swobodę musi również wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli, a nie w sytuacji zewnętrznej. Z kolei, stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy bowiem istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2015r., w sprawie I ACa 717/14, LEX nr 1649205, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., IV CSK 7/05, Lex nr 180191).

Mając na uwadze powyższe, tut. Sąd pragnie podnieść, iż powód w żaden sposób nie udowodnił, aby doznawał wyżej opisanych ograniczeń w momencie składania oświadczenia woli w postaci rozwiązania umowy o pracę za skróconym okresem wypowiedzenia. W tym miejscu szczególnie podkreślić należy, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Zgodnie bowiem z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

Powyższe dywagacje niewątpliwie należy odnieść do powoda, który z całą pewnością nie podolał ciężarowi udowodnienia faktów, z których wywodził skutki prawne. W toku niniejszej sprawy powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających wystąpienie u niego depresji, która miała wpływ na zaistniałą sytuację. Ponadto w ocenie Sądu, zdenerwowanie powoda po rozmowie z pracodawcą stanowi zjawisko naturalne, które niewątpliwie towarzyszy każdej sytuacji dotyczącej rozwiązywania umowy o pracę, i w żaden sposób nie wpływało na zdolność oceny sytuacji oraz podjęcia przez powoda decyzji. Warto w tym miejscu ponownie zauważyć, iż z materiału dowodowego bezspornie wynika, że to z inicjatywy powoda doszło do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, gdyż wolą strony pozwanej było rozwiązanie w trybie dyscyplinarnym. W ocenie Sądu powyższa okoliczność jednoznacznie przesądza o tym, że powód racjonalnie i świadomie podejmował decyzję.

Sąd ma przy tym na uwadze fakt, iż powód nie sporządził pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy za skróconym okresem wypowiedzenia, który to dokument sporządzony został przez kadrową strony pozwanej - A. J., niemniej jednak w/w okoliczność nie ma wpływu na skuteczność złożonego przez powoda oświadczenia woli. Dokument ten został bowiem podpisany przez powoda, powód miał możliwość jego przeczytania przed podpisaniem.

W tym stanie rzeczy, tut. Sąd uznał, że brak było podstaw do uznania, aby oświadczenie powoda zostało złożone w warunkach objętych dyspozycją art. 82 k.c. czy też art. 84 k.c.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd oparł się w szczególności na dokumentach złożonych do niniejszej sprawy, tj. na aktach osobowych powoda, umowie o pracę na czas określony z dnia 01.03.2012 r., umowie o pracę na czas określony z dnia 31.12.2012 r., umowie o pracę na czas nieokreślony z dnia 02.01.2014 r., porozumieniu do umowy o pracę z dnia 01.10.2014 r., świadectwie pracy powoda, zaświadczeniu o średnim miesięcznym wynagrodzeniu powoda, dyplomie ukończenia Akademii Rolniczej we W., świadectwie ukończenia studiów podyplomowych, dyplomie stwierdzającym uprawnienia powoda, CW powoda, odpowiedzi powoda na stawiane mu zarzuty z dnia 27.01.2015 r., Protokole kontroli doraźnej przeprowadzonej w dniach 09-30.04.2015 r., zawiadomieniu o zastosowaniu kary upomnienia z dnia 26.04.2016 r., Programie kontroli problemowej z dnia 09 września 2016 r., Protokole kontroli doraźnej z dnia 14 grudnia 2016r., rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, odpowiedzi strony pozwanej na wniosek powoda z dnia 16.12.2016 r., wniosku powoda z dnia 19.12.2016 r., odpowiedzi strony pozwanej datowanej na dzień 28.12.2016 r., albowiem w toku procesu żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała ich prawdziwości i wiarygodności.

Ponadto istotne w sprawie okazały się zeznania powołanych do sprawy świadków, tj. M. G. oraz A. J., a to wobec tego, że były one spójne, rzeczowe i logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd dał wiarę twierdzeniom przesłuchiwanego w charakterze strony pozwanej Starosty M. N., a to wobec tego, że jego zeznania również były spójne i logiczne, oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

Wobec powyższego, Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda wyłącznie w zakresie w jakim zeznania te korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadka M. G. oraz A. J..

W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku, kierując się zasadą z art. 102 k.p.c. wskazującej, iż w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej, mając na względzie trudną sytuację finansową powoda związaną z utratą pracy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w pkt III wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 623). W toku postępowania powód był w całości zwolniony od uiszczania kosztów sądowych. Żądanie pozwu podlegało w całości oddaleniu, w związku z czym nie budzi wątpliwości, iż powód jest stroną, która - w rozumieniu art. 98 k.p.c. - proces przegrała, co winno uzasadniać obciążenie jej kosztami postępowania. Niemniej jednak z dyspozycji art. 113 cyt. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. wynika jednak, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.